

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-01)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-01)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 105. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010111.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 1. Juni 1862.

See, det kan man i Sandhed kalde interessant at faa et Budskab Aaret, førend man er født, altsaa 1811. Ja see De s. 106kun forundret ud! Paa Deres Budskab i Dag staar d. 1. Juni 1811!! Hvis Efterverdenen engang — og intet er jo umuligt under Solen — finder dette Brev, skrevet til Johanne Luise Heiberg 1811, tænk hvilken Forvirring, hvilke Kampe der kan opstaae om mit Fødselsaar, det er jo uberegneligt, hvad et saadant Brev, skrevet af en af Tidens paalideligste Mænd, i sin Tid kan lede til; hvilken Forvirring et saadant Aarstal kan afstedkomme. De kan vel fatte min Triumf, da jeg opdagede dette Aarstal paa Deres Brev; jeg har dog kun gjort mig skyldig i gale Daturner i den samme Maaned og er strax af Dem blevet tilrettevist for denne Brøde, men naar De engang imellem begaaer en Feil, da gjør De den grundig. De troer ikke, hvilken Glæde De har gjort mig ved denne Unøiag-tighed, tænk hvad jeg herefter har Bet at tillade mig, uden at De har Bet til at lee mig ud! Men det er i Grunden skammeligt at skrive et Brev til Johanne Luise Heiberg 1811 og saaledes gjøre mig til en gift Kone, inden jeg er født. De kan vel see af min ondskabsfulde Glæde over Deres Aarstal, at jeg i Dag har det godt, thi kun naar man er rask, er man ond, Sygdom gjør En strax frommere. Og nu da jeg har udøst min Ondskab, saa lad mig nu udøse min Taknemmelighed for alle de venlige Ord, alle de hjertelige Ønsker for Deres hengivne Veninde. „Nei, ikke Alt jeg tabte, da slig en Ven jeg i min Nød beholdt.”

De bebreider mig, at jeg fortrød min aabne Udtalelse; visselig hører det til Venskabets Velsignelser aabent at turde udtale sine Tanker, Meninger, Anskuelser, Følelser, men, det var vel smukkere kun at gjøre en Anden opmærksom paa det Gode hos et Menneske end at belyse Træk i Sjælen, hvis betænkelige Linier maaskee aldrig havde tiltrukket sig Opmærksomheden. Dog jeg har nu udtalt det og vil gjentage, at en slig Yttring vilde jeg lade passere hos en 16-aarig Pige, som en Kaadhed, og naar hun sagde: „Lad dem dø alle omkring mig, hvad gjør det,” da kunde man vel fristes til at svare en saadan ung Pige med Digterens Ord: „O, Bagnhild du er saa ung og saa haard, betænk at Ingen kan vide, om Gud gjør altid dine Kaar saa blide,”¹ men naar en udviklet Qvinde, prøvet i Livets, i Smerternes, i de store Sorgers Skole, hvem Døden har berøvet en kjær Ægtefælle, et elsket Barn og kjær Søster for ganske kort Tid, siddende endnu i sin s. 107Sørgedragt, siddende ligeover for den Mand hun saa nylig har knyttet sig til med fornyet Haab til Livet til Fremtiden og — lad mig være frimodig nok til at udtale det for Dem — bærende under sit Hjerte et andet Haab, hvis Opfyldelse bringer en Qvinde til at sitte, naar en saadan Qvinde ligeover for denne Mand, for dette Haab udbryder: „Jeg ønsker at leve i tre hundrede Aar, hvad gjør det om Alle omkring mig døde”, ja hvad Navn skal man da give en saa unaturlig Udtalelse, hvor er det muligt, at den kan komme over de Læber, der saa nylig — thi det maa man jo antage — have besvaret en Mands inderlige Følelser, de Læber, der saa nylig anden Gang har udtalt hiint høitidelige Ja for Guds Aasyn! Jeg tilstaaer Dem altsaa, at enten betyde disse Ord ikke andet end en Lyst til at sige noget, der ikke er meent, men som klinger piquant uden at være smagfuldt, eller er det meent, ja, — — da er her en Raahed i Sjælen, jeg ikke kan gjøre for, at jeg gyser noget tilbage for. Dog Gud er taalmodi-gere med os Mennesker, end vi ere med hinanden indbyrdes, saa jeg haaber, at han ikke tager hende paa Ordet og atter lader hende prøve, hvad det vil sige at staae ene berøvet dem ved Døden, der have knyttet sig til hende. Men Dem, min kjære Ven, vil jeg bede, at naar De stundom hører slige Yttringer af Deres Vens Veninde, da modsig dem og lær hende at indsee, at slige formastelige Ord ere som de Kugler, man skyde paa et Gjenfærd: de vende tilbage og saare vort eget Bryst tidligt eller sildigt. Ved slige Leiligheder er det, at vi Alle skulde være Præster, at tie og lee af saadanne Yttringer er Synd, thi Taus-heden og Bifaldet opmuntrer til at gaae videre, hvorimod et lille velvalgt tilbagevisende Ord kan ofte være af uberegnelig Nytte hos et Menneske, der kan vækkes af Ordet til Eftertanke. Hvilken Nytte vilde hun ikke have af at have en Qvinde, som Heibergs Moder daglig om sig, det vilde ikke være hende behageligt, men hvilken Nytte for hende!

Bliv nu ikke utaalmodig over Alt, hvad jeg her har skrevet, det er Dem selv, som er Skyld i denne lange Udvikling, det maa De betænke, og jeg har betænkt, at jeg maa finde mig i, at De anseer denne min Udtalelse for eensidig, dog, Ingen kan lægge en Alen til sin Høide, som man siger, og jeg kan ikke see dette med andre Øine.

s. 108Og nu God Nat! De maa jo have haft en deilig Dag paa Landet, god for Øinene og jeg vil haabe for Sindet; ogsaa jeg har haft en behagelig Dag og nydt det gode Veier. I Morges drak jeg og Børnene vor Morgendrik i Haven, hvor Blomsterne duftede. Fuglene qvidrede og de glade søde Børns Kjærlighed ret gjorde mig godt, jeg var virkelig i Morges let og — — — jo jeg syntes glad i mit Sind. I Morgen skal jeg jo i Skoven og skal da tænke paa Dem, der slider og trætter Deres Øine med at arbeide for Deres

hengivne Veninde.

Søndag Aften 1811.